Ч. 158. Субота 30 (17) липня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вибори на Буковині. — Близші вісти про убите міністра Плеве. — Росийско-японьска війна).

Вчера відбули ся на Буковині вибори до сойму з куриі великоі посїлости і вибрані з I. круга: митрополит Калїнеску і радник консисторияльний Бежан; з II. круга: др. Александер Гормузакі, Теодор Фльондор, бар. Николай Мустаца, Іван Войтиньский, Христоф Абрагамович, Казимир Богданович, Захарія Богосевич і проф. др. Альфред Гальбан. — З громад міских вибраний в Радівцях управитель дібр Ервін Ляндвер. Вільнодумна партия має тепер певних 16 голосів, а то 6 руских, 5 волоских а 5 з міст і палат торговельних. Партию сю буде напевно підпирати ще й социяльний демократ др. Вайденфельд, який вибраний в Сучаві а не без того, що часами знайде ся ще й кілька иньших голосів так, що ся партия буде мати в соймі перевагу; в партиі знов найважнїйший голос будуть мати Русини.

Убитий росийский міністер справ внутрішних Плеве був німецкого походженя і по батькови протестантом, матїр его була православною. Він разом з Побєдоносцевом належав до тих верховодячих людий в Росиі, ще репрезентують як найбільший гнет і противні хоч би лиш тїни якоісь свободи. Майже нема за границею ґазети, котра би симпатично відзивала ся о убитім. Берлиньска Voss. Ztg. каже: В виду трупа Плевого годї держати ся засади, що о померших не годить ся зле говорити. Був то тип найбрутальнїйшого бюрократа самовладника. Плеве став міністром по убитю міністра Сипяґіна дня 18 червня 1902 р.

Про убите Плевого доносить росийска аґентия телеґрафічна: Замах на міністра справ внутрішних Плеве виконано в хвили, коли він доїзджав до моста перед двірцем варшавскоі зелїзницї. В реставрациі, що знаходить ся там на право, сидів якийсь молодий чоловік і заедно глядів на улицю. Коли в повозї над'їхав міністер, їдучи до Красного села, щоби там зложити вел. кн. Володимирови ґратуляцию з нагоди іменин, той молодий чоловік кинув бомбу через вікно. Двояко говорять про сам вибух бомби; одні кажуть, що она вибухла під повозом, другі знов говорять, що она впала до повоза. Досить, що бомба розірвала повіз на дрібні кусні, так що з него остали ся лиш задні колеса а міністрови відорвало голову. Гук був дуже сильний. В будинку двірця зелїзницї на фронтї від сторони мосту вилетіли всі шиби. Тїло міністра без голови поліция усунула на бік і накрила якимсь рядном. Чоловік, що допустив ся замаху, хотів втікати, але его придержали в дверех реставрациі. Товпа людий, що его була окружила, розбігла ся, коли побачила у него другу бомбу, котру ему зараз відобрано.

Після вістий, які наспіли до Берлина, замах на Плевого виконано о 10-ій годинї 10 мінут перед полуднем в хвили, коли міністер їхав на балтицкий дворець, щоби поїхати до царя до Петергофу. В тій хвили вибіг з реставрациї, що зве ся „Варшавская ґостинніца“ і знаходить ся на розї „Ізмаіловского Проспекту“ коло варшавского двірця, якийсь молодий чоловік і кинув бомбу. Де впала бомба, того не знати. Міністер згинув на місци; ему урвало ліву руку і обі ноги. Сполошені гуком конї впали на тїло міністра. Кільканайцять осіб, що були случайно близько того місця, сильно покалїчило. Поліциянт, що стояв недалеко, згинув на місци. Серед публики настав страшенний переполох. Зараз сконсиґновано в значнім числї поліцию, а козаки обступили місце кровавого замаху. — Виновника замаху також тяжко раненого зараз арештовано. Він не ставив ніякого опору. Рани виновника мають бути так тяжкі, що сумнївають ся, чи дасть ся удержати его при житю. По перенесеню его до

---

3)

Дарданеллї і війна на мори.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Поноване Абд-ул-Меджіда розпочало ся серед дуже некористних обставин. Майже рівночасно з вістию о поражцї над Евфратом наспіла друга ще сумнїйша вість: великий адмірал держави Ахмед Февці, давнїйше вірник Магмуда, допустив ся великоі зради: він видав всю турецку фльоту египетскому віцекоролеви Мегмедови Алї а ему помагав при тім адмірал Лялянд, команданд францускоі ескадри, що стояла перед Дарданеллями.

Здавало ся тепер, що Мегмед Алї стане вже справдї володїтелем цїлоі Туреччини і калїфом всїх магометан. Все зависїло від того, що скажуть тепер европейскі держави і яке становище они займуть. В інтересї Росиї лежало не допустити до того, щоби Туреччина скріпила ся, як найбільший розлад в Туреччинї був як найдогіднїйший для Росиї і длятого не хотїла она допустити до того, щоби там запанував Мегмед Алї і его приклонники. Анґлії, Австриї і Прусам залежало знов на тім, щоби піддержати Туреччину і скріпити еї против Росиї а то можна було найлекше і найскорше зробити в той спосіб, коли би згадані держави піддержали турецку династию супротив змагань Мегмеда Алї. Се лежало по части й в інтересї Франциї, але она все таки станула по сторонї віцекороля і то ще більше рішучо як в 1833 року.

Під ту пору стало ся, що турецке правительство, щоби знайти собі прихильників в европейских державах, постановило переводити реформи і видало т. зв. „гатішерів з Гільгане“, котрим запоручило всїм турецким підданим, якоі би они й не були віри і народности, свободу і безпечність віри і житя; магометанам, що лиш самі одні мали право носити зброю, зменшило літа служби у війску і постановило, що від тепер кара смерти може бути виконана лиш на основі судейского вироку.

В січни 1840 виступила Австрия з предложенем, щоби скликати европейску конференцию, котра би мала заняти ся турецко-египетскою колотнечею. Конференция зібрала ся в Льондонї і пять держав: Анґлія, Австрия, Пруси, Росия і Франция ухвалили вислати спільну ноту до Порти. Тимчасом у Франциї настало нове міністерство і ся держава відлучила ся від прочих та станула по сторонї Мегмеда Алї; она зажадала, щоби Египет і Сирия стали дїдичними краями і в родинї египетского віцекороля. Франция мала надію, що при помочи Мегмеда Алї запанує сама одна на Середземнім мори. Тодї порозуміли ся прочі чотирн держави і утворили чотиродержавний союз, котрий постановив собі боронити ненарушимости Туреччини і змусити віцекороля, щоби він Сирию віддав назад Туреччинї.

Мегмед Алї, побачивши, що зле, тим більше, що в Сириї почали ворохобити ся против него деякі племена, підбунтовані анґлійскими аґентами, перебраними за купцїв, рішив ся помирити ся безпосередно з султаном. До того доражджувала ему також і Франция. Коли же він не хотів згодити ся на услівя, поставлені ему союзом чотирох держав, Анґлія і Австрия в спілцї з турецким правительством постановили змусити его до того. Прийшло до війни, в котрій війско зложене з Турків, Друзів, Анґлійців і Австрийців, під командою Німця Йохмуса, що був в турецкій службі, побило Ібрагіма і він мусів втїкати з Сириї до Египту. Прийшло остаточно до того, що Мегмед Алї вернув в січни 1841 р. султанови назад его фльоту і обовязав ся: платити султанови річно 7 мілїонів франків, зменшити свою армію, уважати за важні і для Египту всї договори, які би Туреччина заключала з другими державами і пристати на то, щоби права і обовязки египетских підданих були такі самі як і прочих турецких підданих. Під сими услівями віддав султан управу Египту родинї Мегмеда Алї і обовязав ся кождому наслїдникови з тої родини, в першім ряді Ібрагімови-пашї а опісля за кождий раз найстаршому з тої родини надавати то право і дотичне іменованє посилати до Египту.

Так закінчила ся поки що ся колотнеча. Віцекороль сповнив свої зобовязаня як найточнїйше а в січни 1846 р. приїхав навіть до Константинополя, де султан Абд-ул-Меджід приняв его зі всякими почестями. Мир з 1841 р. був о много кориснїйший для Туреччини як той з 1833 і се була головно заслуга анґлійскої політики а Росия стратила знову ті користи, які була собі придбала в тім роцї. По

вязниці він стратив притомність; вечером відвискав ві знову і тоді переслухано его перший раз, але він не хотів сказати, як називає ся. Доси не знати, хто він і як називає ся. Єсть то молодий мужчина з білявим волосєм; здогадують ся, що єсть то якийсь Фінляндець. Кажуть, що він мав на собі мундур кондуктора від зелізниці і від рана сидів в згаданій реставрациї і чекав.

Телєграма ґен. Куропаткіна до царя потверджує вже, що Японці заняли Дашічао. Він телєграфує: Від 2 год. по полудни дня 25 с. м. обсадив неприятель Дашіцао і охрестність по незначній перед тим борбі з нашими військами, котрі уступали. Часть неприятельскої піхоти помашерувала ще трохи дальше на північ по широкім гостинці Дашіцао-Гайчен. На лініях Ляоян Фенванчен і Ляоян-Саїмацї все мирно.

З Чіфу доносять, що прибувші там з Порт Артура втікачі розповідають, що дня 25 с. м. японьскі торпедовці заатакували российский антиторпедовець „Буряков“ і два иньші торпедовці та знищили їх.

Новинки.

Львів дня 29-го липня 1904.

— **Є. В. Цїсар** уділив з приватних фондів для погорільцїв міста Бжеска запомогу в квоті 15.000 К.

— **Пращанє Є. Е. віцепрезидента Намістництва п. Лїдля.** Вчера в полудне відбуло ся в палатї Намістництва торжественне пращанє Є. Ексц. віцепрезидента Намістництва п. Івана Лїдля, відзначеного титулом тайного радника, котрий тепер перейшов в стан спочинку. На се торжество прибули всї урядники Намістництва з ґр. Лосьом на чолї, котрий став тепер наслїдником по п. Лїдлю на віцепрезидентурі. О 12 год. в полудне привів Є. Е. п. Намістник віцепрезидента п. Лїдля до салї і повідомив присутних о его переходї в стан спочинку і о наданю ему за его заслуги достоїньства тайного радника. Потім промовив п. Лїдль і подякував за вирази признаня. Именем урядників промавляв п. віцепрезидент ґр. Лось, підносячи честноти уступаючого яко управляючого урядника. Відтак відчитано адресу, зложену урядниками пану Лїдлеви.

— **Заряд інтернату СС. Василянок** в Перемишли повідомляє, що інтернат переносить ся до власної реальности на ул. Сянову - долїшну ч. 5. Місячна платня для семинаристок виносить 30 К, для клясїсток 36 К. з окремою доплатою 4 К річно за ужите інвентаря, котру то суму складає ся при вписї до інтернату. Кожда інтернатка має мати по 6 пар з біля і постіль. Зголошеня принимає ся найдальше до 25 серпня с. р. Близші інформациї подасть на жадане: Макрина Мельничук Ч. сьв. ВВ., настоятелька руского інтернату в Перемишли, ул. Сянова долїшна ч. 5.

— **Концерт в честь Маркіяна Шашкевича** устроює філїя тов. „Просьвіти“ в Камінцї струмиловій при співучасти місцевих і посторонних сил, дня 31 с. м. в сали повітової ради. Дохід призначений на будову руского театру у Львові. Початок о 8 год. вечером. По концертї відбудуть ся вечерницї з танцями в сали руского „Сокола“.

— **Огнї.** В Сїменївці, львівского повіту, згоріло 12 моргів торфу. Львівска корпусна команда вислала сейчас 3 компанії війска з 4 офіцирами, котре викопало рови і в той спосіб спинило пожежу. — В сусїднїм селї Милошовичах, львівского повіту вибух пожар, що знищив кількадесять селяньских загород.

— **Гидкого злочину** довершено в Москві. На т. зв. „Хитрівцї“ найдено в крови трупа молодої женщини. Тїло нещасної було в страшний спосіб порізане. Убийник справив ся із своєю жертвою так, як звістний свого часу в Льондонї Джек прозваний „порун“. Підозріного о злочин любчика убитої женщини арештовано. На его убраню найдено слїди крови, котрі вказують, що підозріня були оправдані.

— **Револьверова бійка** вивязала ся перед кількома днями в Букарештї в каварни „Македонія“, до котрої учащають найбільше македоньскі Румуни. Коли до каварнї війшов б. інспектор румуньских шкіл в Македониї, Лазареско, що від якогось часу видає в грецкім дусї часопись „Балканульˮ, повитали его земляки острими докорами. З того прийшло до суперечки, що перемінила ся незабаром в бійку, підчас котрої Лазареско добув револьвера і убив иншого Македонця, професора Папагаґі, трема вистрілами на місци. Однак в хвилю потім вистрілив хтось з поміж противників Лазареска і положив его також трупом. Полїция арештувала кількох участників бійки.

— **Арештованє дефравданта.** Дванайцять лїт тому взад утїк з Праги касиєр рільничого банку кредитового, Фелїкс Райзінґер, здефравдувавши около 400.000 зр. Розписані за ним стежні листи остали без успіху і власти стратили вже надію дістати виновника в свої руки. Аж сими днями арештувала его полїция в Москві. Райзінґер збогативши ся в легкий спосіб, утїк був до Росиї і тут під прибраним назвищем та з фальшивими документами пробував аж до сего часу. В Москві заложив собі контору виміни і уходив навіть за богатого панка. Але рука справедливости, котра нїчого не дарує, найшла его вкінци і потягнула до одвічальности.

— **Сумні вигляди на Покутю** отвирають ся наслїдком страшної посухи і спеки, як звідтам доносять. В Днїстрі вода так упала, що люди не тямлять такого низкого стану води. В селї Долина, п. товмацкого, що тягне ся до 4 кільометри понад Днїстер, навіть керницї повисихали. Через Днїстер переходять і переїздять в брід. По пасовисках повигорювала від спеки трава. Також сїна і конюшини майже зовсїм нема. Ячмінь, овес, ленча і сочевиця виросли на чотири цалї та вже висипали ся. Фасоля спечена, тримає ся при земли. Жито, пшениця декуди середні, а декуди ще гірші. Кокорудза запекла ся і не росте. Брак буде паші, брак буде хлїба.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в видї перепачених листків в 10 родах по цїні 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всіх складах „Народної Тор-

---

тім мирі з Меґмедом-Алї слїдував договір в справі дарданельскій заключений 13 липня 1841. В договорі тім було сказано, що: пять великих держав (по упадку міністерства Тієрса прилучила ся до того договору також і Франция), щоби дати султанови доказ пошанованя его верховних прав, обовязують ся не перепливати через Дарданеллї і Босфор своїми военними кораблями. Так отже справа переїзду через Дарданеллї набрала в 1841 р. перший раз виразного межинародного характеру і повисша постанова обовязувала аж до часів кримскої війни.

Настав 1853 рік. Цар Николай, вірний переказам российскої політики, лагодив ся зробити конець турецкій державі. В сїчни і лютім 1853 р. розмавляв він з анґлїйским амбасадором в Петербурзї Сімром (Seymour-ом) і старав ся намовити Анґлію до спілки на той случай, коли би турецка держава мала розлетїти ся або — як то він любив говорити — коли би „хорий чоловік“ в Константинополи мав колись нагло померти. Цар Николай клав найбільшу вагу на союз з Анґлїєю. З другими державами — сказав він до анґлїйского амбасадора — не буде клопоту. Про Пруси він мовчав, але про Австрию так він сказав до амбасадора: „Мусите знати, що коли я говорю про Росию, то так само добре говорю і про Австрию“. Цар Николай як видко із сих слів, був певний того, що Австрия зробить то, що Росия схоче а то очевидно із вдячности за то, що Росия схоче а то очевидно із вдячности за то, що Росия дала була в 1849 р. поміч Австриї против зворохоблених Мадярів. При тім увіряв цар, що Росия анї не думає забирати Константинополя; се місто — сказав він — не сьміє перейти в посїданє якоїсь первородної державн; там не сьміє ніяка візантийска держава мати свій осередок. Але й Туреччина не сьміє розпасти ся на малі републики; придунайскі князївства, Сербія і Болгария мають стати самостійними державами під опікою Росиї.

Отгакий був плян царя Николая в справі подїлу Туреччини; треба ще лиш було якоїсь нагоди, щоби можна зачепити Туреччину і єї розбити. До того мали послужити сьвяті місця в Єрусалимі і опіка Росиї над православними христіянами. Росия стала домагати ся, щоби в сїй справі зробити угоду, котра би надала їй всїлякі права. Султан не хотїв на то пристати, і покликував ся на то, що в его державі єсть 10 міліонів христіян, над котрими стратив би всяку власть. Переговори вели ся а Росия тимчасом стала збирати войско в Бесарабії. Перепуджена Туреччина завізвала Анґлію і Францию на поміч та просила, щоби ті держави прислали свої военні флоти.

Коли переговори не довели до нїчого, Росия зірвала дипльоматичні зносини з Туреччиною а цар Николай видав маніфест до народу, в котрім доказуючи свою миролюбивість, казав, що приступає до війни лиш в оборонї православної віри. Тодї зібрали ся у Відни представителї Анґлії, Франциї і Прус та разом з австрийским міністром постановили помирити спорячі сторони і вислали ноту до Порти і до Петербурга. Дїло помиреня не удало ся; 40.000 российского войска під командою кн. Горчакова перейшло через Прут і вступило до Туреччини. Тодї военні фльоти Анґлії і Франциї явили ся перед Дарданеллями. Войско российске дійшло аж до Дунаю без опору Туреччини, а тодї сполучені фльоти Анґлії і Франциї переплили через Дарданеллї і станули в Босфорі.

Розпочала ся війна Росиї з Туреччиною. Другі держави европейскі держали ся ще на боцї. Дня 30 падолиста 1853 р. стала ся така подія: Сім більших і кілька менших кораблїв турецких мали везти провіант до якоїсь турецкої кріпости на всхіднім побережу Чорного моря. Российскі военні кораблї, що зібрали ся були коло Севастополя під командою адмірала Нахімова, напали на турецкі кораблї в пристани в місті Синопе і знищили їх. Тодї згинуло 4000 Турків і лиш один корабель утїк щасливо до Константинополя і дав знати, що стало ся.

Ся подія дала початок до европейскої війни, знаної під назвою „кримскої війни“ і до занятя Севастополя. Амбасадори Анґлії і Франциї заповіли в Константинополи дня 19 лютого 1854 р., що для оборони Туреччини прийде ще сухопутне войсько, а рівночасно їх правительства завізвали Росиян, щоби они до 30-го цьвітня усунули ся з придунайских князївств. В маю тогож року обі згадані держави заключили военний союз і постановили, що спільною цїлию війни єсть завести тревалий мир межи Росиєю а Туреччиною, заявляючи, що они із своєї сторони не мають ніяких самолюбивих цїлий, а ведуть війну лиш для удержаня рівноваги в Европі.

За далеко би нас то завело, як би ми тут стали розказувати, як вела ся кримска війна; скажемо лиш коротко: Облога Севастополя розпочала ся дня 9 жовтня 1854 р. і тревала 349 днів. Росияни боронили ся хоробро. Дня 2-го марта 1855 р. помер цар Николай I., а на престол вступив его син цар Александер II. Сполучені войска Анґлії, Франциї і Італїї здобули остаточно кріпость і дня 10 вересня 1855 р. увійшли до Севастополя; 4000 пушок і величезні запаси муниції дістали ся в їх руки.

Війна була би може вела ся ще дальше, але цїсар Наполеон III. старав ся всїма силами о то, щоби довести до мира, що єму й удало ся. За основу до мирових переговорів принято чотири точки, уложені ще 22 липня 1854 р. Переговори вели ся зразу у Відни. Тут дня 1 лютого 1856 р. зібрали ся були на конференцию представителї Анґлії, Франциї, Австриї, Туреччини і Росиї і уложили проект мирового договора, а в три недїлї опісля вели ся дальші переговори в Парижи. На сїй другій конфе-

говлі“ на провінциї як також в філіях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму ціль обліґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиера „Дністра“ у Львові, Ринок 10.

— **Конкурс.** Тов. взаїмних обезпечень „Дністер“ розписує сим конкурс на шкіц розкладу і фасади дому 3-поверхового для тов. „Дністер“ при ул. Підвале у Львові. — Премії за шкіци визначує товариство 2: перша 500, друга 250 К. Реченець предложеня шкіців до 10-го серпня 1904. Близших інформаций уділяє Дирекция „Дністра“ щодень між 12-ою а 1-ою год. в полудне (Ринок 10 II пов).

— **Руский Жіночий кружок** в Коломиї розписує отсим конкурс на приняте дівчат до бурси. Оплата 20 К місячно і 1 К на пране. Подаця вносити на руки п. Дариї Гамораковоі, предсідательки товариства, ул. Старомійска до кінця липня с. р. До подаця о приняте треба долучити: 1) Сьвідоцтво шкільне петентки з послїдного півроку, 2) Деклярацию батька або опікуна, що а) оплату 20 К буде присилати точно з гори, б) що заосмотрить петентку в відповідне число біля і одежи. Бажаючі одержати відповідь зволять залучити марку за 10 с.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берлин 29 липня. Нову угоду торговельну межи Німеччиною а Росиєю підписали вчера Більов і Вітте.

Петербург 29 липня. Коли міністер справедливости Муравєв вчера о 2 год. по полудни їхав до Петергофу, щоби там зложити звіт цареви, кинув хтось каменем у вікно ваґона і розбив єго. Виновника не викрито.

Петербург 29 липня. Торжественне відкрите нового порту в Ораниєнбавмі (над фіньским заливом напроти Кронштадту), котре мало відбути ся нинї в присутности царя, відкликано.

Токіо 29 липня. Ріка Ляоян єсть вже отверта для неутральної плавби.

Льондон 29 липня. Daily Mail доносить з Йокагами під вчерашною датою, що загальний атак на Порт Артур вже розпочав ся. Подібну вість одержала й „Times“ з Шанґаю.

Петербург 29 липня. „Правит. Вєстнік“, котрий появив ся в чорних рамцях, присьвятив погибшому міністрови довшу посмертну згадку. О самім замаху доносить: Виновник замаху кинув бомбу до повоза міністра, котрий погиб; 30 осіб єсть легко ранених, підчас коли капітан ґвардиї Сьвятовский, котрий їхав за повозом міністра, одержав тяжкі рани. Сам убийник єсть тяжко ранений.

Петербург 29 липня. Після донесеня російскої аґентиї телеґрафічної єсть здогад, що убийник Плевего мав спільників. Він не хоче подати свого імени. Бомба, яку кинув до повозу, була подовгастою бляшаною коробкою наповненою вибуховим творивом і кусниками металю. Убийник, як здогадують ся, мешкав від кількох днів в тій сторонї, де допустив ся замаху. Число ранених осіб єсть 18; між раненими єсть двох офіцирів, одна женщина і одна дитина. Вибух був так сильний, що куснї розірваного повоза вбили ся в тїло Плевого. Голова єго єсть зовсім розірвана. Каплицю, що знаходить ся близько двірця, вибух зовсїм знищив.

ренциї, котра розпочала ся була дня 25 лютого, явили ся у француского міністра для справ заграничних Валєвского (природного сина Наполеона I. від якоїсь Польки): два представителї Австриї, два Анґлійцї, два представителї Туреччини, два Росиї і два Сардинії. Предсїдателем був француский амбасадор з Відня. Всіх засїдань відбуло ся 24; на семім засїданю постановлено на внесенє Валєвского запросити ще й двох репрезентантів Прус, щоби та конференция мала загально европейский характер. На одинайцятім засїданю явили ся ще й ті репрезентанти. Щоби не дуже церемонити ся, як то звичайно бувало на европейских конґресах, визначено порядок і місця на підписи в протоколах після азбуки і країв.

Перші 19 засїдань були присьвячені виключно лиш уладженю орієнтальних справ. Остаточним вислїдом конференций був париский мир з 3 марта, котрого ратифікация відбула ся на торжественнім засїданю дня 27 цьвітня 1856 р. Перо, котрим той мир підписувано, мусїв дати орел із париского зьвіринця. Цїлий той мир складав ся з 34 артикулів, з котрих найважнїйші слїдуючі: Порту приниме ся до европейского концерту і підписані запоручають ненарушимість отоманьскої держави (арт. 7; на що придала ся тота запорука, се видимо по теперішній Туреччині); підписані приймають до відомости закон о реформах, який видав султан 25 січня 1856 р., після котрого доля єго підданих без ріжницї віри має бути поправлена (арт. 9; — як она поправила ся, се знаємо). По сїм слїдує справа Дарданеллїв і Чорного моря, о котру нам тут головно розходить ся: В париськім мирі признано договір з 1841 р. яко правну постанову межинародного права. Султан заявив, що „він має кріпку волю придержувати ся на будуче непохитно установленої засади, яко старого правила своєї держави, в наслідок котрого на всї часи военним кораблям чужих держав заказано запливати до Дарданельского проливу і Босфору“ і що він, „доки Порта знаходить ся в мирі, не впустить до згаданих проливів нїякий чужий военний корабель“. Другі же держави обовязують ся шанувати ту волю султана і згадану повисше засаду взяти собі за правило. Виїмку робить ся лиш для легких посольских кораблїв і для двох суден, які можуть держави вислати до устя Дунаю. Чорне море має бути неутральне, дозволене для торговельних кораблїв всїх народів, а заказане для їх кораблїв военних (арт. 11); окремий договір межи Росиєю а Портою установить число легких суден военних для удержаня морскої полиции. Вислїдок знеутралїзованя Чорного моря стає ся также удержуванє або ставленє нових морских арсеналів безпредметове. Росия і Туреччина обовязують ся длятого не ставити анї удержувати такі заведеня (арт. 13). — О скілько Росия держала ся тих постанов, побачимо пізнїйше. — Париский мир управильнив дальше корабельну плавбу на Дунаю, зробив єї свобідною і віддав єї під контролю побережних держав, а Росия мусїла згодити ся на „управильнене“ границї і відступити в Бесарабії 2?0 квадратових миль землї з 200.000 жителїв. Наконець установлено, що Молдава і Волощина мають позістати свобідними краями під верховною властию Туреччини і можуть для безпечности у внутрі і для стереженя границь держати своє войско, а нїяка з підписаних держав не сьміє домагати ся якогось окремого протекторату над ними, як то домагала ся доси Росия.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числел льосів і инших папер'в підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ

ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недїлька — (Телефона ч. 527).